

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овай листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцѣка.

№ 3.

ПУТОВАНЪ КРОЗЪ СРБИЮ 1591. год.

(продужено.)

Пре него што појемо изъ Бѣограда, своди се госп- посланикъ Крегвићъ са нашимъ пратиоцемъ капици-башомъ, то е было 23. Октоб. — Они се сваде зато, што намъ е врло рђаву рану почео набављати. То е онъ зато чинио, да бы му штогодъ одъ опредѣлногъ трошка претекло. Посланикъ хтѣо е еднога татарина у Будимѣ да пошалъ, и капици-башу да тужи; али капици-баша тако е вѣшто све подговоріо или заплашио, да мы за скупе новце ниедногъ нисмо могли наћи, кои бы тужбу у Будимѣ носіо. На то се посланикъ разлужи, и каже капици-баша, ако насъ непочне болѣ ранили, да ће га, кадъ у Цариградъ дође. Султану тужити, и баша обећа се на то, да ће насъ одсадъ съ болшимъ естивомъ и обилніе ранили.

27. Окт. 1591. год. спремимо мы изъ Беча на лађи донешене каруце и конѣ, и продужимо сувимъ нашъ путь у Цариградъ. Подалеко одъ Бѣограда прођемо поредъ градића Смедерева, гдѣ су негда Деспоти србски сѣдили, и дођемо на конакъ у Иторлокъ. Пре него што су Турци Бѣоградъ освоили, овдѣ имъ е было главный станъ, одакле су на христіяне нападали.

28. Окт. сретне насъ тефтедаръ, кои е путовао будимскомъ наши. Званіе тефтедара то е, да носи и чува касу, и да води рачуе. Нѣга прати неколико Турака и петъ сеиза, кои су и оружъ носили. За њимъ е ишло неколико камила и мазга; наипосле ишла су една покривена кола съ иђовимъ женама. У вече приспѣмо у велику Паланку, и ту наднемо на конакъ првый путь у караванскій сарай (путничкій ханъ). Ту смо морали съ нашимъ коньма подъ однимъ кровомъ ноћити; ербо у турскимъ меанама нема раздѣлны соба. Овдѣ ћу неколико рѣчи о овимъ путничкимъ хановима проговорити. То су пространа широка зданія, у средини е великій просторъ, гдѣ путници свой пртлягъ остављаю и свое камиле вежу. Ово тога плаца има еданъ зидъ три стоце високъ, и саставля се са обштимъ зидомъ, кои сво зданіе обрађуе. После има свуда озидано одъ 4 стоце широко мѣсто, гдѣ обично путници спаваю, и гдѣ обично и ватру ложе, те ело готове. И само съ овимъ зидомъ одвоени су путници одъ свой кона и камила. — Кадъ дође време ручку, свакій путникъ извади изъ свой бисага и еде. — Намѣштены постеля нема никако, свакій путникъ простре

свой ћилимъ, подъ главу метне седло мѣсто ястука, и покріе се япунцетомъ. Уморени путници, спаваю слађе на овой тврдой и незгодной постельи, него кодъ насъ велика господа у перянимъ и разкошнимъ душецима. Таковы ханова у Турской има доста; то су едина мѣста, гдѣ путникъ може преноћити; и тако мы морамо на цѣломъ нашемъ путу заедно са найнижомъ класомъ народа ноћивати, кои насъ као некакво чудо непрестано гледе, и нашимъ обичаима чуде се. Мы смо гдѣкои на колима спавали, покадкдъ пакъ свраћали смо се у турске шпиталѣ, кои су лѣпо озидани и плехомъ покривени, гдѣ смо се много болѣ осѣћали, ербо у шпитальима има доста соба. Ови шпиталѣ свакоме су отворени, быо онъ християнинъ или Еврей или Турчинъ; быо онъ богатъ или сиромъ. Управительи санѣака кадъ путую, обично свраћаю се свагда на конакъ у шпиталѣ; и то су такође и за насъ была едина мѣста, гдѣ смо се покадкдъ одморили, као што треба. Свакій, кои се у те шпиталѣ сврати, добывъ ручакъ и вечеру бадава. И мы смо тако ели. Свакій путникъ три дана може гостовати. Оваква заведенія имаю велике приходе, ербо богати Турци даю велике дарове, да сиромашни могу безъ новаца ноћити. Мы обдаримо добро слуге, и све друге Турке, кои су ту съ нама преноћили, давши свакомъ по неколико аспрій (20 аспрій чиня 30 крайцара).

29. Окт. дођемо у Будушинъ. То е врло рђаво село, али у иђму има врло великій ханъ за путнике. Овдѣ нађемо 6 христіяна, кое су Турци у Весприму заробили, и воде у Софію, да ихъ продаду.

30. Окт. Приспѣмо у србску варошь Ягодину. То е лѣпо и прилично велико мѣсто. Одма при улазку стои една цамія, коя бѣше оловомъ покривена. Овдѣ такође има великій ханъ за путнике, али мы пошлѣмо у ханъ само наше конѣ и слуге, а мы смо волѣли остати кодъ варошана на конаку. Према нашемъ квартиру стаяла е іошъ една цамія, кодъ кое има една одъ белогъ мермера озидана чесма, гдѣ се обично Турци умиваю, па онда иду на молитву.

31. Окт. Не далеко одъ Ягодине превеземо се преко едне рѣке, воя раздвая Србию одъ Бугарске. Предѣли су овуда врло лѣпи, али земля врло се рђаво ради. Турци нераде никако — само християнски селяци раде польске послове. Пошто смо се преко те рѣке на скелли превезли, приспѣмо доцніе у врло рђаво и бѣдно се-

ло, кое се зове Ресанъ. Овдѣ нѣ было никакве меане, и тако морали смо неки на колима, а неки у селячкимъ колебама преноћити.

1. Новем. 1591. дођемо на потокъ Нишъ. Онъ оста-не надесно, кадъ смо у варошъ ушли. Ово мѣсто, рачу-наю, да е половина пута одъ Беча у Цариградъ. — По-томъ преко Пирота дођемо 6. Нов. у Софию. — — —

Као што виде читатељи, овај путникъ изашао е већ изъ србски предѣла, зато га више нећемо стопу по-стопу као досадъ пратити, него ћемо укратко опоменути погдѣшито, што намъ се чини, да ће наше читатељ за-бављати или о нечемъ новомъ извѣстити. Тай путникъ описуе обширно далъ свое путовањ, као што се могло видети изъ нѣговогъ досадашнѣгъ дневника. У Софию дочекао е посланика Беглербегъ лево, коме е посланикъ прекрасне сребрне дарове предао; но Беглербегъ тражио е, да се и нѣму двѣ хиляде талира даду.

О ношиву бугарски жена вели: „платно е кодъ нѣи ша-рено откано, и различне бое особито око колира могу се примѣтити. Оне се носе врло чисто. Рукави такође ве-зени су лѣпо. Оне презиру европско најлѣпше платно, само за то, што нѣ шарено. На глави носе неку малу кошѣу (на подобіе куле), коя има смѣшну форму, и по-кривена е слапнимъ шеширомъ, кои е изнутра платномъ постављенъ. Кадъ свину тай шеширъ, оне се съ нѣмъ онда могу да заклоне одъ сунца и кише. Шеширъ е при-лично високе форме. На ушима носе стаклене мишѣше, таква украшена панижу и носе на врату. Погдѣкое мишѣше тако су дугачке, да падаю чакъ на раме. При свемъ томъ простомъ ношиву, оне су врло горде, и одвећ до-падаю се саме себи; и поносе се, као да е свака краљи-ца бугарска. — — —“

Далъ прича, да се могао разговарати съ Бугарима, и онъ съ чешкимъ езикомъ разумѣвао е разговоре Бугара. Опоминѣ, да су ноћили у едномъ селу, што се зове Узум-Славосъ. Потомъ описуе едну знамениту љуп-рию на 21 сводъ, коя е дугачка 400 корака. У Едрену диви се и чуди богатству и красоти памія, гдѣ непреста-но 2 хиляде кандила гори, и свака 24 сата се 60 фунтій зейтина на та кандила троши. Ту памію озидао е сул-танъ Селимъ, пошто е освоіо Кипаръ, и савъ приходъ одъ те новоосвоене земљ опредѣлио е, да се на укра-шеніе исте паміа непрестано издае. — — —

25. Нов. Дођемо у Цариградъ, предъ насъ изашао е у сретанѣ аустрійскій посланикъ г. Печъ. — — — Одма се постара г. посланикъ, како ће приступати Ферхар-паши. Истий е родомъ био изъ Албаніе, и потурчио се јоштъ у своіой младости. Ферхар-паша дочекао е г. посланика Крегвића одъ прилике са ономъ парадомъ, као што су насъ у Будиму были дочекали. Сва пратня посланикова полюбила е у руку пашу. Паша примя истина цара Ру-долфа писмо съ почитаніемъ, али се непрестано обзирао, да види, гдѣ су дарови. Потомъ као царске дарове пре-да му посланикъ три хиляде талира, два сребрна па но-злаћена леђена, двѣ дупло позлаћене велике чаше, два сребрна па позлаћена ибрика, двѣ сребрне па позлаћене флаше, и напоследку еданъ великій сатъ. Тай сатъ и-мао е форму позлаћеногъ коња, на комъ е еданъ Турчинъ са запетомъ стрѣломъ яхао. — Осимъ тога сата дали смо

му јоштъ три лѣпа сата. Одъ овога наше одемо Мамут-паша, коме смо такође дарове предали. Тай паша био е родомъ изъ Мапарске, и одскора се потурчио. Онъ извѣсти посланика, какви су обичаи при султановомъ двору.

После неколико дана поодили смо и друге паше, гдѣ смо налазили бегова, кои су были Срби, или други кои Славени; а Халил-паша био е родомъ изъ Италие, и пре краткогъ времена био е капетанъ на лађи. — — —

(продужиће се).

ИСТОРИЈА ЕДНОГЪ МИША.

(крај.)

До поноћи останемъ у моіой руци, па кадъ се све смирило, извучемъ се полако изъ рупе, пошнемъ се узъ басамаке у меану, и наћемъ едина врата отворена. Ућемъ тамо и видимъ едну младу лѣпу госпу и нѣну служавку, коя се текъ почела свлачити. Колико самъ изъ разгово-ра дознати могао, она се враћала съ едне посѣте, кою е своіой тетки, притяжательици едногъ великогъ добра, учинила. Нѣно ми се лице врло донадне, и будући самъ врло гладанъ био, то се усудимъ ближе прићи и узну-жамъ се до на асталъ, ућемъ у едну кутію, те мало одъ помаде, коя е ондѣ была, окусимъ, но якій мирисъ коре-ня и амбре смете ме, несвѣсть ме обузме, и я паднемъ у кутію, гдѣ е мирисъ стояо, и ту самъ цѣлу ноћ лежао. Рано е ујутру было, кадъ се млада госпа на путъ спре-мила. Рука собие служавке, којомъ е за мирисаве ства-ри у кутіи преватила, пробуди ме изъ могъ сна. Я се по-плашиамъ, хгѣднемъ се избавити и побѣћи, но бадава. Го-споя ме опази. „Где!“ викне она „едногъ лепогъ белогъ мишића. Сиромаше! небој се неће ти ништа бити.“ Она ме полако подигне изъ помаде, метне ме у едну малу ку-тицу и да ми колача. Она одпутуе, и я самъ морао съ нѣомъ у престолну варошъ ићи. Ту добьемъ еданъ лепъ сребрній кавезъ, и будемъ послуженъ као првый кавал-ѣръ. Мой е кварталъ био соба, гдѣ се ручавало. Ту самъ имао честь съ високомъ господомъ упознати се. Я самъ смѣо покадкадъ по асталу шетати се, на велике торте и паштете пеняти се, а покадкадъ се и у вину о-купати. Све ме е уважавало, све ми се умиљавало. „О како е ваљанъ и лепъ овај белый мишић!“ то е био обштый говоръ; но опетъ, при свемъ томъ я нисамъ био најболѣ задовољенъ, еръ самъ видіо, да су тѣи люди има-ли обичай, еданъ другоме заскати, премда су се смртно мрзили, и зато самъ се често радовао, што самъ мишъ.

Едногъ дана ручао е еданъ врло знатанъ господинъ; говорило се, да е онъ првый у двору; све се то нѣму ду-боко клањало. Онъ е носіо еданъ шеширъ, комъ самъ се смѣао, прегледао самъ га и споля и изнутра, и најпослѣ у истомъ заспимъ. Наеданпутъ тога кавалѣра одзову; онъ се брзо опрости и счепа шеширъ, а я цеузимаамъ време-на, да се спасемъ, него самъ морао съ нѣмъ отићи, и та-ко доћемъ у нѣговъ кабинетъ. Овдѣ дознамъ, да онъ јоштъ више белы мишева, као што самъ я, има. Я се сдружимъ съ нѣма, будемъ учтиво приймањ, и съ нѣ-ма читаву годину проживимъ. Ту научимъ, познати дворъ и човека, и свакій самъ се данъ радовао, да самъ мишъ а не човекъ. Я небе мою судбину промѣнио ни са онымъ дворяниномъ, кои мысли, да е најсерећни. Ту самъ гле-дао сиромаштво велики политичара, кои неспаваю ни

даню ни ноћу, непрестано су планове кроили, и свагда другий новый предрачуњ градили, како да већи буду, и све више да се пену. Ту самъ гледао, како се они люди грале, кои се мрзе; како се устама любе а у срцу проклињу. Еданъ одъ найзнатниѣ примѣра, што самъ видіо, было е измишльнѣ еднота плана, кой е на пропасть еднота поштеногъ човека правльѣть. Планъ е быо овай.

У престолной вароши живіо е еданъ благороданъ человекъ, кой е добаръ и постоянь характеръ имао, а ласкати и пузати ніе знао. Онъ е искрено волю свога владателя, было е дѣлтеланъ и поштень, и башъ е збогъ тога често противу злы намѣра понеки лажны политичара дѣйствовао. Овай поштень мужъ было е триъ у оку богатомъ дворянину. Овай е изъ почетка све употребіо, да га на свою руку приволи. Поклоне, обећаѣя — ништа ніе штедіо; но бадава, тай благородникъ ніе се дао съ пута добродѣтели скренути; онъ е дакле морао жертва свое честиности быти. „Кои ніе съ нама противъ насъ е“, ово е была наймилія пословица дворянина. Онъ е потомъ правіо све могуће планове за пропасть оного благородногъ човека; онъ е самъ свимъ нѣговимъ добримъ намѣрама на противъ радіо; оцадао га е у двору, и найпосле е дотле дотерао, да е онай добрый и поштень человекъ приморанъ было, у шуму међу звѣрове побѣћи, да тамо у туги свое дане оплакуе. И, кои самъ све то и гледао и слушао, здраво самъ се чудіо, како е могло быти, да люди, кои се издаю и кажу, да имаю разумъ и душу, тако яко свой разумъ и свою душу понизити могу. Я самъ изъ свегъ срца люде сажалѣвао, и радовао самъ се, што самъ мишь.

Доку е тако мишь та многъ говоріо, и іошть ми неке тайне приповѣдати хтѣо, чуемъ неко мищанъ у соби, и текъсадъ примѣтимъ, да самъ прозоръ одъ себе затворити заборавіо. Една е мачка ушла была у мою собу, и у едномъ магновенію скочи на мога белогъ мищиѣа и прождере га. Я истегнемъ едномъ батиномъ на мачку, она се разрогачи на мене и стане се противити. Я уживамъ милость, рекне мачка, іошть одъ пре три године, у палатама двора првомъ мачкомъ називати се, и имамъ право свуда неограничено мищеве ватати. Я се пенѣмъ по свимъ високимъ крововима куѣа, посѣѣвамъ подруме великаша, и коморе богаташа.

Проклето живинче! викнемъ я, иди и остани тамо у подрумима твоїи великаша и у коморама богаташа, и неузнемируй мене овдѣ у моїої соби.

Да си прозоръ затворіо, прождере се мачка, я небы могла къ теби ући.

Потомъ искочи мачка опетъ крозь прозоръ, а духъ прождераногъ и преминушегъ мища покаже ми се и проговори:

Смртный, учи се моимъ животописаніемъ, и моїомъ смрћу, да человекъ свуда има непріятели. Као мишь, было самъ символъ невинности, коя злобу людску ніе познавала, и о людима увѣкъ болѣ судила, него што они заиста есу, но тимъ искусствомъ чіюва лукавства и преваре познати научила се. Разговоръ, кои самъ съ тобомъ имао, есть символъ размишльня, и доказуе, да искусство мудрости и истини води, а притомъ да е врло нуждно, са срцемъ на опрези быти, и неваляимъ страстиа ни наймано одушку неоставити. Отвореный прозоръ, есть сим-

воль непредосторожности, а мачка символъ страсти, коя се свакомъ приликомъ послужуе, човека одъ истине одводити и у едномъ магновенію све оно разорити, што у многогодишня искусства одъ човека начинила.

превео I. M. Д. Ч.

ЕРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Еракъ. Шта има, Петаче, чуе ли се што ново съ краине?

Петакъ. Чуо самъ, да се отворила една нова льна гостилица.

Еракъ. А гдѣ? е ли у Балаклави или у Севастополю?

Петакъ. Та ніе — него у Неготини.

Еракъ. Али я те непытамъ, шта у Неготини има ново, него у Криму.

Петакъ. Ты си ме пытао, шта има ново изъ краине? а я знамъ да е Неготина у краини, и да се то зове краинско окружіе, зато самъ ти и казао ту новостъ: да е отворена една нова меана, и та се меана зове: „Гостилица кодъ златногъ ключа.“

Еракъ. Льпшегъ имена ніе нигдѣ на свѣту могао наћи. Ербо знашь да златанъ ключъ отвара сва врата? И то мени ніе ништа ново, у Неготину е лако отворити гостилицу, гдѣ е евино вино. — А незнашь лиесу ли учительима повисили плату?

Петакъ. Незнамъ. За такве ствари я слабо разбирамъ.

Еракъ. Познаешъ ты, да самъ се я узъ ове божиѣне посте угоіо?

Петакъ. То е знакъ, да си правый крмакъ; и чудо ми е, да си туциданъ преживіо.

Еракъ. Были ти могао погодити ову загометку: „Было е сирѣ ніе, репато е мишь ніе, со' лиже во' ніе?“

Петакъ. „Было е сирѣ ніе.“ Ђогатасть конь бѣо е а ніе сирѣ; то самъ погодіо. „Репато е мишь ніе.“ Конь има репъ а ніе мишь; и то се слаже. „Со' лиже во' ніе.“ Конь лиже со' а во' ніе. Ето погодіо самъ; то ништа друго ніе него тогатъ.

Еракъ. Ніе, него ротква!

ЗАЧИВЦИ.

Прильжаніе отацъ е среѣе.
Прильжномъ человеку често гладъ завири на прозоръ али несмѣ у куѣу да му уѣе.

Съ едномъ капльомъ меда, више ѣешъ примамити мува, него съ пунимъ чабромъ сирѣета.

Немой да летишь пре, него што ти крила порасту. Ако високо летишь, низко ѣешъ да лежишь.

Све рѣке теку у море.

ПОДГРѢВЦИ.

У Паризу іошъ 1836. год. давано е обично сваяй данъ око 200 хил. писема на пошту, и отудъ е было годишный

(*) И Балаклава (бела - явѣ) значи лѣпъ ключъ, па неможе задуго да отвори врата на Севастополю.

приходь 78 милиона цванцика. — А садъ е несравнено већий брой писама.

— Волтера (Францускогъ писателя) простый штампъ съ коимъ се оныъ обычно шетао, проданъ е едномъ доктору у Паризу за 2500 гроша. Зубъ Нютона проданъ е у Лондону на лицитаціи за 8660 Фортиій сребра.

— У Берливу 1839. године поведу еднога кривца на угледь свему народу да погубе. Свѣтъ се зачудо са свы страна нагомилао, да бы то видіо. Но ту несрећну параду платили су многи јошъ невини. Едну жену прегазе кола; двоє дѣце спадне съ дрвета и едно одма умре, а друго сломіе вратъ; едногъ старца удаве тураюћи се, ко ће болъ да види. И двоицу удари шлогъ, кадъ виде оногъ кривца погубљена. А више одъ 50 нѣи буду у гомиля покрадени, и новаца и сатова лишени.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Као што чуємо, наше правителство издало е строгу забрану, да се изъ Влашке марва овамо непреводи, ербо тамо страовито говеђа куга бѣсни.

— У окр. Шабачкомъ 13. пр. м. ноћу напали су лопови на кућу некогъ Јована изъ вел. Бошняка, иѣга убили, кућу поарали, па онда утекли.

— Петаръ Протиѣ Соколянинъ, кои е, по свршенію овдѣшнѣи школа, у Германіи далъ науке продужио, преставіо се у Хайделбергу. Оны се у краткомъ свомъ животу даромъ повзів диковоао.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ *Атине* одъ 23. Дек. пишу: Посланици Францускій и англискій, а тако исто и сви команданти и офицери овы народа представљени су 20. Дек. двору. Увече истогъ дана дао е предсѣдатель попечительства часть; а 22. пр. м. позвани су были кодъ краля на ручакъ. — Новине „Надежда“ опетъ излазе. — Све су школе у Атини збогъ колере јошъ затворене.

— *Петербургъ* 22 Дек. Рускій Инвалидъ пише: Послѣднѣи званичне вѣсти княза Меншикова изъ Крима гласе, да непријатели готово јошъ ништа нису противъ Севастополя почели радити. Непрестана киша и хрѣаво време яко е на сметнѣи обсађиваню; а пуцѣява нѣюва у Севастополю нимало квара нечини. Нападай нашъ ноћу на саюзнике врло е успѣшанъ. При едномъ таквомъ нападаю една е чета своеволяца ударила на лѣву страну англискогъ обкопа, и све е тамо десивше се Енглезе поразила и то понавѣише баіонетомъ. Чета е ова заробила 3 офицера и 33 проста войника; одъ наши е ранѣиъ еданъ офицеръ и 22 проста войника а четворо нѣи мртвы е пало.

— Францускій листъ *Патриі* опровргава ону вѣсть по свима новинама разглашену, да су Руси на Турке напали и одъ нѣи узбіени были.

— Руске новине *Кавказъ* являю за Шамила, како е срећу кушао, да на руске границе нападне, но буде одъ Руса яко узбіенъ, и збогъ тога е наново свое чете распустіо. Оны е съ четомъ одъ 1000 м. 23. Сент. пр. год. прешао преко рѣке Лабѣ, съ намѣромъ, да стада жителя ондашнѣи оплячка, и да на лаку батерию руску тамо налазећу се нападне, али се поврати съ великомъ питетомъ преко Лабѣ. На бойномъ полю остало е 44 мртва, осимъ

оны, што е са собомъ одвукао; изгубіо е притомъ и 87 кона; а марву су му Руси сву, кою е већъ быо заплачкао, одузели.

— *Паризъ* 31. Дек. Мониторъ явля, да е лордъ Русель већъ присиѣо у Паризъ, и одма е предстао цару Наполеону.

— Француски листови являю, да се Француска сва войска у Криму на два корпуса подѣлила. надъ првимъ е командантъ ѣнераль Пелисіе, а надъ другимъ ѣнераль Боске; главный командантъ цѣле Француске войске у Криму остае Канроберъ, а за ађутанта долази му Ниель.

Триест. новине одъ 18. Дек. изъ Цариграда пишу. Овдѣ су непрестано немири, коє све англиско-Француска войска чини. Ниеданъ данъ неможе проћи, да се ови са Грцима непотуку. Пре шесть дана заваде се два англиска войника съ еднимъ кавеціомъ у Галати, еданъ одъ ове двоице убоденъ е ножемъ у руку, кадъ види онай другій, да се Грци нешале, повиче за помоћъ, и за еданъ тренутакъ скупе се око 50 войника саюзны. Гомила, коя е предъ кафаномъ стаала, повуче се натрагъ, и многи се Грци попели на кровъ и бацали се црепомъ на войнике; едномъ су официру око истѣрали. Саюзници потомъ навале на кавану, и сву е готово поруше. Штета износи на 4000 фор. ср. — Французи су јошъ едну болицу овдѣ устроили, еръ нѣе мала гомила 12,000 болесника, кои се само у Цариграду налазе. — Овдѣ е изгорѣла една велика превозна лађа англиска натоварена съ мунициомъ. — Многго се нѣи обкладило, да ће съ концемъ ове године Севастополь пасти; збогъ тога се многи гласови распрострели, да е Севастополь пао; на нѣюву жалость нѣе се то потврдило, и садъ мораю кукавни Грцима да плаћаю. (Оваковы обклада има и кодъ насъ.)

— *Обште новине* одъ 24. Дек. являю: да ће и Сардинія къ уговору одъ 20. Дек. приступити; каже се, да ће она дати 15,000 м., коє ће предводити военый попечитель Ламармора.

— Францускій листъ *Преса* явля, да е царъ Наполеонъ свакомъ войнику у Криму по 10 цига, а две фунте дувана на поклоиъ послао.

— *Обште новине* изъ Крима 22. Дек. являю: Све е одъ стране саюзника приуготовљено, да се са сува предузме велика пуцѣява на Севастополь. — Изъ Кишенѣва являю, да грдна войска руска къ Пруту одлази; каже се и то, да князь Горчаковъ опетъ мисли, преко Прута да прелази. Другій пѣшачкій корпусъ добыо е заповѣсть, да што пре овамо дође; ову е заповѣсть добыла и сва резервна войска, коя се къ Пруту упутила.

Найновія пошта. Страни посланици у Бечу добыли су 31. Дек. слѣдуюћу телеграфску вѣсть изъ Букурешта: Руси су са 8 батальона прешли преко Дунава кодъ Тулче и иду на Мачинъ и Хиршову. А по другимъ вѣстима, већъ су се и потукли, у којой су битки Турци сасвимъ поражени.

Одгонетка.

Коньскій трагъ. Звѣзде. Добонъ. Сѣкира. Сѣнька. Нити.

Течай: сребра 26; дуката 5 фор. 55 кр.